

Rigtigheden af den høitærede Ministers Standpunkt. Efterat den høitærede Minister havde ytret, at han i det Hele kunde sympathisere med, hvad der var blevet udtalt af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Pehmann) om det libet Dusselige i, at denne Forsamling og at overhovedet Rigsdagen beskæftigede sig med kirkelige Spørgsmaal, førend man havde faaet et andet Fodfæste for disse Sagers Behandling, ansøgte han nemlig, at vi dog hidtil havde behandlet og vedtaget forskellige Love, der berørte Kirkens Forhold, og at vi derfor vel ogsaa nok kunde gjøre det engang endnu. Men er det en rigtig Slutning at sige, at vel er det i og for sig betænkeligt og libet ønskeligt, men at, da vi have gjort dette libet Dusselige et Par Gange før, saa kunne vi ogsaa gjøre det engang endnu? Er det dog ikke rigtigere da at standse, idetmindste indtil der, som det ærede 4de Kjøbenhavnske Medlem udtalte, foreligger en uafviselig Nødvendighed for at gaae videre? Det forekom mig nu oveni købet, at den høitærede Minister var særdeles uheldig med de Love, som han ansøgte som vedtagne her, der skulde thde paa, at vi ogsaa nu uden Betænkelighed kunde gaae til Vedtagelsen af dette kirkelige Lovforslag. Han ansøgte saaledes Loven af 2den Mai 1855 om Udskrivning af Skolen, og vel har nu den ogsaa i det Ydre Noget at gjøre med den kirkelige Underviisning, men den er jo dog i sig selv ikke nogen kirkelig Lov, thi Kirken har ikke det mindste Krav paa, at der skal være Skolevang, eller at der skal være en bestemt Alder, til hvilken Børnene skulle holdes i Skole. Dette er aldeles borgerlige Spørgsmaal, og ibet vi have fastsat, at Skolegangen kan slutes tidligere, have vi naturligtvis forbeholdt Kirkens Lærere senere at antage Børnene til Confirmation eller ikke at antage dem efter Hensynet til deres christelige Modenhed og ikke af noget andet Hensyn. Ved hiin Lov have vi altsaa slet ikke berørt det Kirkelige. Naar Ministeren dernæst nævnte Loven af 9de Mai 1855 om, at der skal holdes Confirmation to Gange om Aaret, maa jeg da spørge, om denne reent høre Foranstaltning, hvorved Confirmationshandlingen ikke selv i mindste Maade er berørt, men hvorved der kun er taget den

Bestemmelse om, hvor ofte denne Handling skal foregaae, at den nu kan foregaae i alle Sogne ligesaa ofte, som den allerede tidligere kunde foregaae i en heel Deel Sogne, i fjerneste Grad har grebet ind i Kirkens Forhold. Der maa dog ganske andre Exempler til for at skulle bevæge Rigsdagen til let og gjerne at gaae ind paa at behandle kirkelige Spørgsmaal, og saalænge der altsaa ikke er givet andre Exempler, gjør man vistnok bedst i at holde sig den almindelige Formaning efterrettelig, som gaves os af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn, og som blev tiltraadt af den høitærede Minister, at vi ikke bør vove os ind paa disse Sager, som ifølge deres hele Charakter ikke ret passe for os som Forsamling — hvorvidt de passe sig for den Enkelte, maa han jo afgjøre med sig selv.

Men er der da en saadan paatrængende Nødvendighed for at faae dette Forslag vedtaget som den, der er blevet talt om? Dette maa jeg ogsaa bestemt benægte, og herved maa jeg da først henvise til det hele Lovforslags Oprindelse. Derefter — og det kan ogsaa sees af Lovforslagets Motiver — dreier det sig jo om to Ting, nemlig om det, hvorfra det har sit virkelige historiske Udspring, og dernæst om Noget, der er blevet knyttet dertil. Vi have her et Lovforslag for os, der er fremkommet paa Grund af en Regjeringshandling, som har vaakt en saadan Misstemning, at man selv synes at være bleven bange for den og at ønske den fjernet, ibet man tillige finder det Forhold, som derved er opstaaet paa et enkelt Punkt, betænkeligt. For at afhjælpe denne enkelte Uleilighed, dette Misforhold, foreslaaes der imidlertid nu nogle Bestemmelser af en meget indgribende Charakter, og derved er det, at der, som jeg før sagde, kommer noget Skævt og Hæltende ind i den hele Forhandling. Naar man nemlig imødegaaer disse almindelige Foranstaltninger, saa svares der, at det er nødvendigt at bringe saadanne Forhold som det i Rhyllinge ud af Verden, naar man paa nogen Maade kan gjøre det; men fastholder man saa dette enkelte Forhold, saa svares der, at det ved Siden deraf ogsaa er en almindelig Trang i Kirken; men i saa Fald maa vi undersøge, om der en saadan almindelig Trang,